

Pride Amsterdam

na 30 jaar relevanter dan ooit

Dertig jaar geleden werd de eerste Pride Amsterdam georganiseerd – niet uit protest, maar om te vieren hoe veilig en tolerant de stad was. **Peter Kramer** was een van de oprichters. ‘Het is nog altijd een prachtig feest, maar de acceptatie van homoseksualiteit is niet meer vanzelfsprekend.’

✍ KIRSTEN OTTEN

‘Amsterdam stond eind jaren tachtig al te boek als de Gay Capital of Europe,’ vertelt Peter Kramer (1958). Hij vestigde zich in 1991 samen met zijn echtgenoot in de hoofdstad. ‘Ik kende Siep uit Groningen, waar ik bedrijfseconomie en accountancy studeerde. We ontmoetten elkaar in 1983 op de dansvloer van onze favoriete gay-discotheek The Duke, in het Hoogstraatje. Daarna nam ik hem ook mee naar mijn tweede thuis Albertus Magnus. Die twee werelden gingen in mijn beleving prima samen.’

Na zijn studie werkte Kramer eerst bij onder meer Akzo Nobel en daarna, tot aan zijn pensioen vorig jaar, als financieel directeur van een woningcorporatie in Den Helder. ‘Ook naast ons werk waren Siep en ik altijd erg actief, ook nu nog. We houden van reuring en organiseren. In Amsterdam bestond al van alles voor de gay-community, zoals uitgaansgelegenheden en feesten. Maar een Pride ontbrak nog. Om die te kunnen organiseren riep de gay-community in 1995 de stichting Gay Business Amsterdam (GBA) in het leven, een samenwerkingsverband van homo- en homovriendelijke ondernemingen

en organisaties. Een jaar later was de eerste Amsterdam Pride een feit.’

‘Tien jaar organiseerden Siep en ik, samen met Ernst Verhoeven het bestuur van de GBA, de Pride. We kozen ervoor ons te onderscheiden van Prides elders in de wereld, door het accent te leggen op het vieren van de Amsterdamse tolerantie: het moest één groot feest worden. We wilden ons niet activistisch bezighouden met emancipatie en gelijke rechten; daarvoor bestond Roze Zaterdag al. Het populairste onderdeel bij het publiek was vanaf het begin de Canal Parade: de extravagante en vaak een beetje ondeugende botenparade door de grachten.’

De Pride trekt al jarenlang zo’n 300.000 bezoekers uit binnen- en buitenland. Tegelijkertijd klinken er geluiden over afnemende acceptatie van de lhbtq-gemeenschap. Kramer verwijst naar recent onderzoek van de UvA: ‘Tegenwoordig vindt 70 procent van de jongens een relatie tussen mensen van hetzelfde geslacht niet normaal. Dat is een enorme kentering.’ Partner Siep was veertig jaar wiskundedocent op een lyceum. ‘Over een bezoekje met jongens uit

de bovenbouw aan een gay-kroeg deed in de jaren negentig niemand moeilijk, nu zou dat ondenkbaar zijn. En de laatste jaren merkte hij dat sommige leerlingen opeens anders naar hem keken.’

Zelf ervaart Kramer weinig negativiteit. ‘Maar goed, wij wonen in het centrum van Amsterdam, in een bubbel van gelijkgestemden. In een andere buurt zou ik mij misschien minder veilig voelen.’ Hij vindt het lastig om de verminderde acceptatie te verklaren, maar denkt wel dat ‘de toenemende macho-cultuur onder jongens een rol speelt; homoseksualiteit is blijkbaar bedreigend.’

Tegelijkertijd ziet Kramer ook positieve ontwikkelingen. ‘Aan de Canal Parade doen tegenwoordig ook hetero’s mee, als blijk van solidariteit. Het meest indrukwekkend vind ik dat defensie met tientallen militairen in uniform meevaart. Dat is volgens mij uniek in de wereld.’

✍ KIRSTEN OTTEN